

Sygn. akt II K 556/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w G. Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 23 października 2018 r., 29 listopada 2018 r., 17 grudnia 2018 r. oraz 31 stycznia 2019 r.

sprawy karnej z oskarżenia prywatnego N. M. przeciwko

M. M.,

s. Z. i G. z d. W., ur. (...) w G., zam. P.(...), gm. M., obywatelstwa polskiego, nie karanej, PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 maja 2018 roku około godziny 17:00 w P. naruszył nietykalność cielesną oskarżycielki prywatnej N. M. w ten sposób, że szarpał ją i popychał, tj. o czyn określony w art. 217 § 1 k.k.

ORZEKA:

I. Na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umarza postępowanie karne z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu,

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej N. M. zwrot kosztów procesu poniesionych przez nią w toku postępowania,

III. Zwrot od Skarbu Państwa na rzecz oskarżycielki prywatnej N. M. kwoty 300 zł (trzystu) złotych uiszczonych zryczałtowanych wydatków postępowania,

UZASADNIENIE

M. M. jest mężem N. M. oraz ojcem czwórki dzieci. Rodzina zamieszkuje w domu jednorodzinnym w miejscowości P.(...). Od połowy lutego 2018 roku małżonkowie zamieszkują w oddzielnych pokojach. W marcu 2018 roku N. M. złożyła pozew o rozwód. M. M. przebywa w jednym z pokojów na piętrze domu.

dowód: zeznania świadka N. M. (k. 21-21v.), wywiad środowiskowy (k. 17), kopia pozwu (k. 47-50)

Dnia 25 maja 2018 roku około godziny 17-ej M. M. wrócił do domu. M. M. był zdenerwowany wcześniejszą wizytą u komornika. Miał o to pretensje do swej żony. Powiedział do niej, że pożałuje tego, że zgłosiła go do komornika, że będzie mu musiała płacić połowę świadczenia „500 plus”. Następnie M. M. odwrócił się i poszedł w kierunku swego pokoju. N. M. poszła za nim. Chciała wejść do jego pokoju. M. M. odwrócił się do niej, rzucił w nią skarpetami, a następnie zaczął ją wypychać z pokoju i szarpać. M. M. mówił do żony, że ma wyjść z jego pokoju, a ona nie zrobiła tego, bo chciała skończyć z nim rozmowę. N. M. w końcu zapłakana wyszła z pokoju męża.

dowód: zeznania świadka N. M. (k. 21-21v.), notatka komornika (k. 44)

M. M. nie był w przeszłości karany za przestępstwa.

dowód: zapytanie o karalność (k. 14)

Oskarżony **M. M.** w toku postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 20v.). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w części w której kwestionował on sprawstwo i winę w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. Jego wyjaśnienia w tej części były sprzeczne z zeznaniami świadka **N. M.** (k. 21-21v.). Sąd dał wiary tym zeznaniom, gdyż były zgodne z zeznaniami świadka **J. M.** (k. 35). Sąd dał wiary zeznaniom tego świadka. Za taką oceną przemawiała opinia biegłego psychologa (k. 38-41). Sąd podzielił wnioski wynikające z tej opinii, gdyż opinia została wydana na podstawie obserwacji biegłego zachowania świadka w trakcie składania zeznań, a także na podstawie badania psychologicznego świadka.

Dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, a także zeznań bezpośrednich świadków zachowania oskarżonego wobec żony nie miały natomiast większego znaczenia zeznania świadka **I. P.** (k. 28v.), a także zeznania świadka **G. M.** (k. 29) oraz zeznania świadka **K. W.** (k. 29v.), gdyż nie byli oni bezpośrednimi obserwatorami zdarzenia będącego przedmiotem tej sprawy.

M. M. został oskarżony o to, że w dniu 25 maja 2018 roku około godziny 17:00 w P. naruszył nietykalność cielesną oskarżycielki prywatnej N. M. w ten sposób, że szarpał ją i popychał, tj. o czyn określony w art. 217 § 1 k.k.

Oskarżony **M. M.** w swych wyjaśnieniach nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, umniejszając swą odpowiedzialność. W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu przestępnego nie ulegało jednak wątpliwości. Wniosek ten wynikał z zeznań świadka **N. M.**, a także zeznań świadka **J. M.**, którym Sąd dał wiary co do tego, że oskarżony naruszył nietykalność cielesną swej żony. Z tych też względów Sąd uznał sprawstwo oskarżonego w zakresie popełnienia czynu zabronionego określonego w art. 217 § 1 k.k. na szkodę pokrzywdzonej N. M..

Sąd, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, uwzględnił elementy wymienione w art. 115 § 2 k.k. W ramach tych okoliczności sąd na niekorzyść oskarżonego uwzględnił okoliczności popełnienia czynu, a więc to, że świadkiem czynu była małoletnia córka oskarżonego J. M.. Na korzyść oskarżonego sąd uwzględnił natomiast miejsce zdarzenia, a więc mieszkanie prywatne oskarżonego i jego małżonki. Na korzyść oskarżonego sąd uwzględnił także nagły zamiar popełnienia czynu, gdyż nie ma dowodów na to, aby oskarżony planował naruszenie nietykalności swej małżonki. Za taką oceną zamiaru działania oskarżonego przemawia to, że w czasie zdarzenia oskarżony kierował się do swego pokoju, a to pokrzywdzona poszła tam za nim cyt. „chcąc wyjaśnić sprawę”. Oskarżony mówił do żony, aby opuściła jego pokój, lecz nie chciała ona tego uczynić. Na korzyść oskarżonego sąd uwzględnił także brak stałych następstw na zdrowiu fizycznym naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonej. Mając na względzie całokształt wymienionych okoliczności sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego był znikomy. Stąd też należało umorzyć postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., o czym orzeczono jak w punkcie I-szym wyroku.

O zwrocie przez oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej poniesionych przez nią kosztów procesu obejmujących wydatki postępowania, o których mowa w art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. orzeczono jak w punkcie II-gim wyroku na podstawie art. 629 k.p.k., gdyż było to obligatoryjne. Sąd nie dopatrzył się w tym zakresie wyjątkowego wypadku, który na podstawie art. 632a § 1 k.p.k. umożliwiałby obciążenie tymi wydatkami Skarb Państwa.

O zwrocie oskarżycielce prywatnej zryczałtowanej równowartości wydatków postępowania orzeczono na podstawie art. 622 k.p.k. jak w punkcie III-cim wyroku, gdyż było to obligatoryjne.